

YDINKOHDAT 3

Miikka Ruokanen, Ydinkohdat: Johdatus kristinuskon ymmärtämiseen, (WSOY, 1990, s.246).

Väliotsikot enimmäkseen Miikka Ruokasen.

PAPPI

Piispa ja apulaiset

Papiston lisääntyessä piispat alettiin ymmärtää jatkuvasti kasvavan kirkon ykseyden säilyttäjiksi. Piispan tulee pitää huolta, että pappien ja muiden seurakunnissa vaikuttavien sanoma ja elämä ovat sopusoinnussa alkuperäisen apostolisen evankeliumin kanssa. Piispat edustavat kirkon historiallista jatkuvuutta, ns. apostolista suksessiota. Piispat ovat seuranneet toisiaan katkeamattomana ketjuna aina Jeesuksen apostoleista alkaen. Piispat siunataan virkaansa toisten piispojen kätten päällepanemisen kautta. Kaikilla, jotka piispa puolestaan siunaa tai asettaa virkaansa, on itse asiassa katkeamaton fyysinen yhteys Jeesukseen ja hänen oppilaisiinsa (102).

-Juhlavaa, tosi juhlavaa! Mutta kestääkö tämä teoria historian sykeröiset kuviot? Kuinka selitetään (ja vanhurskautetaan) jatkumon "heikot lenkit"? Kuinka käy apostolisen jatkumon kanssa silloin, kun virkaan on vihitty jumalaton ja kelvoton piispa; niitähän Rooman kirkon historia tuntee pilvin pimein? Entä voiko tänä päivänä epäuskoinen pappi tai piispa olla apostolisen jatkumon edustaja? Piispa Matti Sihvonen vihkiessään aikoinaan papin virkaansa antoi ymmärtää, että pappisvihkimyksessä saadaan Pyhän Hengen lahja - mihin tämä perustuu? Tämänkin näkemyksen takana kaiketi kummittelee tuo mystinen "apostolinen suksessio"? Tässä jälleen kerran luisutaan pakanuuden ja magian puolelle Rooman ex opere operato-opin saattelmana. Onko suksessio aitoa luterilaista oppia, vai onko sekin arveluttavaa katolista kamaa? Järjellä ajatellen se on aivan kestämaton oppi.

Karismaattisuudesta kulttiin

Ei ole varmaa historiallista tietoa siitä, miksi ja miten apostolisesta sananjulistajan virasta kehkeytyi kultillinen pappuus, jonka keskeiseksi tehtäväksi muodostui pyhien toimitusten hoitaminen. Taustalla on tietysti VANHAN TESTAMENTIN KULTTIPAPPEUS (102, teh.VH).

-Reilu ja rohkea tunnustus dosentti Ruokaselta! Jos ja kun asia on näin päivänselvä, miksei kiireesti lähdetä päivittämään jumalanpalvelustamme Uuden testamentin mukaiseksi??? Mistä vitkastelu on kiinni?

JUMALANPALVELUS ELI PYHÄ MESSU

Itse asiassa kaikki kirkon elämä kasvaa ja nousee jumalanpalveluksesta. Kaiken perustana on se, että jumalanpalveluksessa Jumala itse hoitaa meitä...Jumalanpalveluksen jälkeen me taas jaksamme puolestamme harjoittaa arjen jumalanpalvelustamme kodissa, työpaikalla ja missä tahansa liikummekin rakastaen niitä, joita kohtaamme (106).

-Ruokanen arvioi jumalanpalveluksen vaikutusta "yläkanttiin". Vielä äsken hän tunnusti, että jumalanpalvelus nousee Vanhan testamentin kulttipappeudesta ja nyt hän on jo valmis vuodattamaan tälle VT:n perua olevalle kulttitoimitukselle ylistystä. Saattaa jossakin jumalanpalveluksessa Ruokasen ihanne toteutuakin. Mutta on myös jumalanpalveluksia, joissa pidetään "tyhjää maljaa janoisen huulilla". Kun uskova menee kirkkoon, hän voi kokea syvää

vastenmielisyyttä eri seikoista: naispappi, epäraamatullinen ehtoollisen vietto, suruton pappi saarnaa, uusi raamatunkäännös jne.

Jumalanpalvelus alkuseurakunnassa

Ruokanen esittää alkuseurakunnan jumalanpalveluksesta realistisen kuvauksen.

Mitä messu on?

Luterilaisuus ei hylännyt messua. Luther laati mm. kuuluisan "Saksalaisen messun" luterilaisten seurakuntien käyttöön (107).

-Valitettavasti näin on. Oli outoa, että vaikka Luther sanoi messu-uhria "kauhistuksista suurimmaksi ja hirmuisimmaksi" ja katolista messua "lohikäärmeen pyrstöksi", niin kuitenkin se otettiin myös luterilaisella puolella käyttöön. Käsittämätöntä epäjohdonmukaisuutta! Valitettavasti messu jäi erääksi katolisen kirkon napanuoraksi, jonka kautta luterilainen kirkko tulee vuosisatojen saatossa vedetyksi takaisin äiti-kirkon helmaan.

"Sittemmin katolinen kirkko on täysin uudistanut messunsa" (107).

-Ei pidä paikkaansa! "Kauhistuksista suurin ja hirmuisin (messu-uhri)" kuuluu edelleenkin katoliseen messuun.

Protestanttiset kirkot alkoivat vieroksua katolista messu-nimitystä ja omaksuivat kaksimielisen sanan "jumalanpalvelus" (107).

-Mikä muuten keskeytti tämän terveen kehityksen, ja sai tuon "lohikäärmeen pyrstön" tulemaan takaisin?

Monin paikoin protestantit ovat ilahduttavasti omaksuneet uudestaan heiltä liki 400 vuotta kateissa olleen käsitteen "messu" (108).

-Tämä ei ole ilon vaan surun aihe ja johtuu lopunajan läheisyydestä. Paavi vetää magneetin tavoin muita kirkkokuntia puoleensa.

Jumalan kansan demokratia

Viime kädessä maallikot voivat olla kaikissa muissa paitsi messua johtavan liturgin tehtävissä (109).

-Mutta eihän seurakuntalaisten aktivointi ole itsetarkoitus. Eikö pitäisi varmistua siitä, että Jumalan sana olisi runsaasti esillä ja että se tulisi oikein jaetuksi. Onko messun painopiste tunne-elämän ja yleisuskonnollisuuden ruokkimisessa? Vastuullinen valmistelu edellyttää jonkinlaista "seulaa" messuhenkilöitä valittaessa. Ensimmäisen vaatimus on tietysti usko. Toinen on: onko hänellä sanoma?

Resurssien mukaan jumalanpalvelukseen on mahdollista sovittaa draamallisia, tanssillisia, kuvallisia tms. aineksia (109).

-Ruokanen on valmis siis tuomaan mm. tanssin kirkkoon!

Musiikki on tärkeä

Kirkossa ei ole koskaan julistettu pyhäksi ja ainoaksi oikeaksi jotain tiettyä musiikkityyliä. Musiikki on ehdonvallan asia, sitä ohjaavat perinne ja makutottumukset. Miksi messuun ei voitaisi vanhan perinteen rinnalla soveltaa nykyajan ihmisen musiikillisia makutottumuksia? Mitään teologista estettä tälle ei ole, päinvastoin, oikea teologia jopa edellyttää tällaista soveltamista (109).

Sovellutus kulttuuriin

Katolinen kirkko asetti 1960-luvulla Vatikaanin toisessa konsiilissa messun uudistamisen tavoitteeksi "kaiken kansan täyden ja aktiivisen osanoton"...Rohkeasti sovellettuna katolinen linja voisi merkitä esim. rock-kulttuuriin istutettua messua niille nykyajan ihmisille, jotka ovat jo varhaisesta nuoruudestaan asti imeneet itseensä rockin (110).

-Eikö aito uskoontulo muuta ihmisen? Eikö ihminen ala vihata sitä, mitä hän ennen rakasti ja päinvastoin? Eikö hän ole valmis heittämään entiset hengentuotteensa polttoroviolle? *"Ja useat niistä, jotka olivat taikuutta harjoittaneet, kantoivat kirjansa kokoon ja polttivat ne kaikkien nähden; ja kun niiden arvo laskettiin yhteen, huomattiin sen olevan viisikymmentä tuhatta hopearahaa"* (Apt.19:19). Katolisen kirkon ykköspyrkimyksenä on kansan osallistuminen. Kyllä moinen populistimessu lienee luettavissa sarjaan VUOHJEN HUVITTAMINEN.

Messun huipentuma

Jumalanpalveluksen huipentuma on itse Jeesuksen Kristuksen fyysinen astuminen sisälle kirkkoon. Hän tulee keskellemme aineellisena lihana ja verenä, antaen konkreettisesti itsensä meille (112).

-Ruokanen puhuu tässä **kuin katolinen pater**. Tässä on selvä viittaus messu-uhriin tapahtuvaan muuttumiseen. Kun pappi kohottaa ehtoollisaineet ja kellot soivat - silloin aineet muuttuvat materialistisesti Jeesuksen ruumiiksi ja vereksi. Ja se on tosiaan katolisen messun ehdoton huippu ja kohokohta. Luterilainen ehtoollinen on erilainen. Luther taittoi peistä nimenomaan tämän kysymyksen vaiheilta. Hän sanoi asennussanoihin viitaten: tämä ON minun ruumiini. Tämä oli oikaisu niille, joille ehtoollinen oli vain vertauskuvallinen ateria. Toisaalta luterilaisuus selkeästi torjuu ehtoollisaineiden materiaalisuuden muuttumisen, joka on messu-uhriin ydin.

Luterilaisen jumalanpalveluksen ydin on **sanan saarna** - tai ainakin pitäisi olla. Sen yli ei saa mennä mikään! Ehtoollisessa **Lutherin korostus oli sisäisessä syömisessä ja juomisessa, siis uskossa nauttimisessa; ei suinkaan ehtoollisen materiaalisuutta katoliseen tapaan.**

Ehtoollisessa tulisi entistä enemmän näkyä se, että Jumala antaa ehtoollisessa kaikki synnit ja kaiken syyllisyyden anteeksi (112).

-Tässäkin on katolinen painotus. **Katoliset** hoitavat syntiongelman "syömällä ja juomalla" synnit anteeksi ehtoollisesta. Tätä ei välttämättä seuraa pyhä elämä ja elämänmuutos - eikä se virallisesti tähän teologiaan kuulukaan. Oleellista on aina uudelleen ja uudelleen saada synnit anteeksi - ripissä ja ehtoollisessa. **Luterilainen** näkemys taas lähtee vanhurskauttamisesta, joka merkitsee asemanmuutosta. Siinä päästään Jumalan vihan alta armon alle ja Jumalan lapseuteen. Uskova menee joka päivä synteineen Jeesuksen tykö ja saa anteeksiantamuksen. Tämä anteeksisaaminen taas vieroittaa synnistä, ja johtaa pyhään elämään.

Raamatun inspiroitu sisältö

Lutherin mukaan Raamatussa Jumalan sanaa ovat sellaiset tekstit, jotka "ajavat Kristusta" eli sisältävät selkeän näkemyksen Kristuksen rististä ja ylösnousemuksesta.

- Mikä ei opeta Kristusta, ei ole apostolista, vaikka sitä julistaisi Pietari tai Paavali. Vastaavasti, mikä julistaa Kristusta, on apostolista, vaikka julistajana olisi Juudas, Hannas, Pilatus tai Herodes (116).

-Käsittämätöntä tekstiä uskonpuhdistajalta! Itseriittoista ja röyhkeää Raamatun yläpuolelle asettumista. Siinä liberaaliteologiseen tapaan siivilöidään (omaan ymmärrykseen nojautuen) mikä Raamatussa on Jumalan sanaa ja mikä ei. Järkikulta ja oma subjektiivinen tulkinta tulevat kyytipojiksi. Tämän on varsin kaukana Jeesuksen sanoista:

"Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan; en minä ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään. Sillä totisesti minä sanon teille: kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, ennenkuin kaikki on tapahtunut. Sentähden, joka purkaa yhdenkään näistä pienimmistä käskyistä ja sillä tavalla opettaa ihmisiä, se pitää pienimmäksi taivasten valtakunnassa kutsuttaman; mutta joka niitä noudattaa ja niin opettaa, se pitää kutsuttaman suureksi taivasten valtakunnassa" (Matt.5:17-19).

Tällä näkemyksellä varustettu ottaa itselleen oikeuden reväistä Raamatusta lehden toisensa jälkeen, " koska se ei aja Kristusta". Eri ihmiset tietysti ajattelevat eri tavalla mikä ajaa Kristusta. Lopulta meille ei ehkä jäisi Raamattuun yhtään lehteä.

Sielujen hallinta

Luterilaisten tunnustuskirjojen myöhäisimmät osat sekä reformoitu kirkko opettavat vielä lain kolmatta eli ohjaavaa käyttöä. Myös suurin osa ns. vapaista suunnista seuraa tässä kohden reformoitua linjaa. Vaikka ihminen on otettu Jumalan lapseksi yksin armosta, hänen elämänsä ohjaavat varsin yksityiskohtaisesti Uuden testamentin eettiset kehotukset. Kristillisen rakkauden ja järjen varassa tapahtuvalle harkinnalle ei jää suurta vapautta, vaan uskovon tulee mahdollisimman tarkoin lukea yksityiskohtaiset ohjeet Raamatusta, miten hänen milloinkin tulee käyttäytyä. Näin esim. Paavalin jossain tilanteessa antamista ohjeista seurakunnille tehdään ikuisia, muuttumattomia opinkappaleita (120).

Kristityn vapaus

Luther ei opeta lain kolmatta käyttöä...Luterilaisen teologian nojalla ajatus laista kristityn Jumala-suhteen ja kilvoituksen ohjaajana on tarpeeton, koska uskovassa Pyhän Henkensä kautta asuva Kristus sekä motivoi että antaa voimaa rakkauden tekoihin (120).

-Dosentti Ruokaselta ovat jääneet Tunnustuskirjat tältä osin huonolle lukemiselle. Kyllä Luther ja Tunnustuskirjat selkeästi opettavat lain kolmatta käyttöä.

Kun **Luther** naulasi Wittenbergin linnan kirkon oveen 1517 teesinsä (95), niin ensimmäinen näistä kuului: *"Kun Herramme ja Mestariimme Jeesus Kristus sanoo: Tehkää parannus, niin hän tahtoo, että uskovaisten koko elämä on oleva parannusta."*

Tunnustuskirjojen Yksimielisyyden ohjeessa tähän asiaan palataan toistuvasti: *"Laki on annettu ihmisille kolmesta syystä. Ensiksi sen tähden, että sen avulla säilyisi ulkonainen säädyllisyys epävakaiden ja tottelemattomien kohdalla. Toiseksi, että ihmiset sen avulla saatettaisiin heidän syntiensä tuntemukseen. Kolmanneksi, että heillä, sitten kun ovat uudestisyntyneet, ja kun liha vielä on heihin piintyneenä, juuri tämän tähden olisi luotettava ohje, jonka mukaan heidän on suunnattava ja ohjattava elämänsä"* (TK s.430).

"Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, että lainsaarnaa ei ole ahkerasti harjoitettava ainoastaan epäuskoisten ja katumattomien parissa, vaan myös

tosiuskovien, todella kääntyneiden, uudestisyntyneiden ja uskon kautta vanhurskautettujen parissa" (TK s.430).

"Tämän vanhan Aadamin tähden, joka vielä on piintyneenä ihmisen ymmärykseen, tahtoon ja kaikkiin kykyihin...on välttämätöntä, että Herran laki alati heille (uskoville) loistaa" (TK s.431).

"Niin laki on - ja siksi se jääkin - niin katuville kuin katumattomillekin, niin uudestisyntyneille kuin uudestisyntymättömillekin ihmisille yksi ja sama laki, nimittäin Jumalan muuttumaton tahto" (TK s.431).

"Vaikka tosiuskovat ja todella Jumalan puoleen kääntyneet ja vanhurskautetut kristityt ovatkin julistetut vapaiksi ja vapautetut lain kirouksesta, heidän kuitenkin päivittäin tulee harjoittautua Herran laissa, niinkuin 1.psalmissa ja 119.psalmissa on kirjoitettu: 'Autuas se mies, joka rakastaa Herran lakia ja tutkistelee hänen lakiansa päivät ja yöt'" (TK s.507).

"Pyhän Paavalin tarkoitus on se, ettei laki kirouksineen voi raskauttaa niitä, jotka Kristuksen kautta ovat tulleet sovitetuiksi Jumalan kanssa, eikä pakotuksineen saa vaivata uudestisyntyneitä, sillä heillä on sisäisen ihmisen puolesta halu Jumalan lakiin" (TK s.507).

"Tosiuskovat, valitut ja uudestisyntyneet Jumalan lapset tarvitsevat elämänsä aikana mainittujen lihan himojen tähden lakia" (TK s.508).

"Uskovien kompastellessa siis Jumalan Henki nuhtelee heitä lain kautta ja sama Henki nostaa ja lohduttaa heitä jälleen pyhän evankeliumin saamalla" (TK s.509).

"Tämä lainoppi on välttämätön uskoville senkin tähden, etteivät he joutuisi oman pyhyiden ja hurskauden valtaan" (TK s.510).

"Mutta Jumalan laki ohjailee uskovaan hyviin tekoihin aivan kuin näyttäen hänelle niitä kuvastimesta ja osoittaen ne tässä elämässä vielä epätäydellisiksi ja saastaisiksi. Näin me rakkaan Paavalin kanssa joudumme pakostakin sanomaan: 'Minulla ei tosin ole mitään tunnollani, mutta en minä silti ole vanhurskautettu'" (TK s.510).

"Vanha Adam näet, tuo hillitön ja vastahakoinen aasi, on vielä osana heissä (uskovissa) ja sitä osaa täytyy pakottaa Kristukselle kuuliaiseksi...kunnes synnin liha kokonaan riisutaan ja ihminen ylösnousemuksessa täydellisesti uudistuu" (TK s.510).

Näin vakuuttavasti Yksimielisyyden ohje puhuu lain kolmannesta käytöstä.

Vielä Ruokanen väittää: "Luther ei opeta lain kolmatta käyttöä" (120).

-Mikä oli Lutherin suhde yksimielisyyden ohjeeseen? Tunnustuskirjat vastaavat:

"Yksimielisyyden ohjeen tarkoituksena oli saattaa jälleen käytäntöön Lutherin, uskonpuhdistajan, oppi, joka aika ajoin näytti kokonaan joutuvan syrjään." "Luther kaikissa tärkeissä kysymyksissä pannaan puhumaan omalla suulla." "Yksimielisyyden ohje on Lutherin jumaluusoppia" (TK, Johdanto ss.72-73).

Kristityn vapaus (jatk.)

Rakkauden sovellutus noudattaa vapauden periaatetta. "Vapaa kristillinen

järki" ja Pyhä Henki valaisevat kristittyä näkemään, mitä yksittäistapauksissa tulee tehdä lähimmäisen rakastamiseksi. Jeesuksen opettama yleispätevä ohje on vain asettua toisen ihmisen asemaan, siitä huomaa kyllä, mitä pitäisi tehdä. Lähimmäisrakkauden yleinen periaate tiivistyy käytännölliseksi toimintaohjeeksi ns. Kultaisessa säännössä:
-Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille.
(Matt.7:12.) (120).

-Tämä on ristiriidassa sen kanssa, mitä Ruokanen sanoo myöhemmin uskoontulon vaikutuksesta:

"Amerikkalaiset fundamentalistit tekevät käännytystyötään Latinalaisessa Amerikassa, joiden väkivaltaisissa yhteiskunnissa yksittäisen ihmisen hengellä ei ole mitään arvoa. Jos fundamentalistilta kysyy, eikö olisi syytä puhua hieman yhteiskunnan mädännäisyydestäkin eikä vain sielujen pelastuksesta, saa vastauksen:

- Kun mahdollisimman monet tulevat uskoon, yhteiskunta paranee kyllä sitten itsestään.

Tällainen sinisilmäisyys on harhaa ensinnäkin siksi, etteivät uskovaiset ole sen parempia ihmisiä kuin muut. Synti ei poistu maailmasta ennen uutta luomista. Vaikka yhteiskunnan kaikki jäsenet uskoisivat Jeesukseen, jäljelle jää ahneus, itsekeskeisyys ja taistelu vallasta (230).

- Tässä taas on aivan toinen ääni kellossa: Uskoontullut on pätevä arvostelemaan kaikkea. "Vapaan kristillisen järjen" avulla hän - jopa ilman Raamattua - tietää mitä pitää tehdä.

- Pyhän Hengen saanti Ruokasen teologiassa merkitsee "itsenäistymistä" - Jumalasta. Jumala antaa Pyhän Hengen paketin ja sanoo: ala mennä. Käytä sitä mitä olet saanut. Oikea kristillisuus taas on täysin riippuvainen Jumalasta: *"Ei ihminen voi ottaa mitään, ellei hänelle anneta taivaasta"* (Joh.3:27). Hengen köyhyydessä uskova joutuu alituisen kääntymään taivaan puoleen.

Jumalan sanaa ei Ruokasen etiikassa tarvita elämän ohjenuorana. Ihmisen sisäinen sana riittää; lienee kyseessä spiritualismi. Jumaluus on sinussa! Valo tulee sinusta itsestäsi. Sinun sisälläsi on akku, joka ladataan aina uudelleen messussa. Välitarkistuksia ei Raamatun avulla päivittäin ja hetkittäin tehdä. Onkohan tässä kysymys "lihan pyhityksestä"? Hyvin arveluttavaa joka tapauksessa. Tässä opissa ei oteta vakavasti vanhaa Aatua ja sitä, ettei liha koskaan pyhity. Kaita tie tämä ei myöskään ole. Uskoontullessa tarvitaan Jumalan apua ja armoa, mutta jatko tapahtuu omin avuin ja voimin. Tässä ei ole jälkeäkään heränneiden kilvoittelusta, jossa etsitään "armon vilauksia".

Ruokasen mukaan uskova tarvitsee elämänsä vain "yleiset ohjeet". Ei ihme, että tällöin myös uusi raamatunkäännös on pätevä. Raamatun yksittäisillä eettisillä ohjeilla ei ole käyttöä; **rakasta ja tee sitten mitä tahansa**. Tämä johtaa "laittomuuteen". Tässä on katkaistu Jumalan sanan kahleet: *"Katkaiskaamme heidän kahleensa, heittäkäämme päältämmme heidän köytensä"* (Ps.2:3). Jumalan sana ei ole enää elämän ojennusnuora; yleiset ja ympäripyöreät, ihmisten vapaasti tulkittavat ohjeet riittävät.

"Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni" (Ps.119:105).
"Te olette minun ystäväni, jos teette, mitä minä käsken teidän tehdä"

(Joh.15:14).

"Ja he pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa" (Apt.2:42).

"Sillä kaikki, mikä ennen on kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi, että meillä kärsivällisyyden ja Raamatun lohdutuksen kautta olisi toivo" (Room.15:4).

"Henki on se, joka eläväksi tekee; ei liha mitään hyödytä. Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä" (Joh.6:63).

"Silloin minä ajattelin: Sellaisia ovat vain alhaiset; he ovat tyhmiä, sillä he eivät tunne Herran tietä, Jumalansa oikeutta. Niinpä menen ylhäisten luo ja puhuttelen heitä, sillä he kyllä tuntevat Herran tien, Jumalansa oikeuden. Mutta he olivat kaikki särkeneet ikeen, katkaisseet siteet" (Jer.5:4-5).

Helppoa teologiaa (VH)

Ruokasen teologia on helppoa, ristitöntä ja vaivatonta. Uskoontulo on enemmän kuin vaivatonta: **"Messuun vain - ja suu auki." Pyhitys ei ole sen ongelmallisempaa: "Kun rakastat, tee sitten mitä tahansa."**

Jotenkin jää sellainen tuntuma, että Ruokaselle vanhurskauttaminen tapahtuu epäluterilaisittain "pala palalta"; ehtoollisessa syntien anteeksisaamisen yhteydessä tapahtuu tuo "palavanhurskauttaminen". Tällainen vanhurskauttaminen ei tuo asemanmuutosta. Tässä kristillisyydessä vanhurskauttaminen ja pyhitys ovat sama asia; ne sotketaan suloisesti keskenään.

Kristillinen etiikka? (VH)

Jos ja kun Raamattu hylätään uskovan elämän normina, missä on sitten kristillinen etiikka? Mistä saadaan ohjenuora pyhään elämään? Eikö silloin olla tilanteessa, josta VT kertoo: *"Siihen aikaan ei ollut kuningasta Israelissa; jokainen teki sitä, mikä hänen omasta mielestään oli oikein"* (Tuom.21:25). Tästä ei ole kaukana ajatus, että jokainen tulee omalla uskollaan autuaaksi ja että kaikki pääsevät taivaaseen. Myös herää kysymys, mihin pappia tarvitaan, jos kristillinen elämä ei ole sidottu Raamattuun - ei ainakaan Raamatun opetukseen.

Fundamentalistit (VH)

Kaikki ne, jotka lähtevät Raamatusta ottamaan yksityiskohtaisia ohjeita uskonelämänsä ovat Ruokasen mukaan pahamaineisia fundamentalisteja. He ovat lain orjuudessa. Kristitty on kutsuttu vapauteen!

Elävä sana

onko saarnaaja itse ymmärtänyt, mitä evankeliumi on. Ja vielä enemmän: elääkö hän itse evankeliumista, Jumalan armosta ja anteeksiantamuksesta? Ellei näin ole, julistaja ei voi ulkokohtaisella kuvauksella tehdä eläväksi ja todelliseksi sitä, mitä hän ei itse koe todeksi. Vanha teologinen periaate kuuluu: *sola experientia facit theologum* - yksin kokemus tekee teologin (122).

-Tässä Ruokanen puhuu täyttä asiaa. Professori **Antti J. Pietilä** ruoski aikoinaan pappeja pappeinkokouksessa siitä, että **monilta papeilta puuttuu persoonallinen uskonkokemus.**

Kirjoitettu evankeliumi on aina uudelleen tapahtuvan suullisen evankeliumin julistamisen eli "evankelioimisen" perusta. Uuden testamentin

terminologiassa evankeliumin julistaminen ja evankelioiminen ovat yksi ja sama asia...Uuden testamentin mukaan Jeesus aloitti julkisen toimintansa julistamalla evankeliumia eli "evankelioimalla". Hänen evankeliumiinsa kuului kehoitus kääntymykseen:

- Aika on täyttynyt, Jumalan valtakunta on tullut lähelle. Kääntykää ja uskokaa hyvä sanoma! (Mark.1:15.) (122).

-Evankeliumin julistaminen ja evankelioiminen voidaan kyllä tosiaan samaistaa. Kyllä täyteläinen evankeliumi pitää sisällään ilman muuta myös evankelioimisen. Koska lie tapahtunut näiden eriyttäminen? Kuka on keksinyt evankelioimisen? Toisaalta erillisen evankelioimisen esiinnousu on ymmärrettävää kun muistetaan kansankirkkokonteksti - siellähän ei evankeliumin täyteyttä usein tapaa.

Vaikuttava Jumalan teko

Erotuksena reformoidusta uskonpuhdistuksesta luterilaisuus pitää historiallisten kirkkojen tapaan sakramenteja vaikuttavina Jumalan armon tekoina eikä vain ulkoisina uskon tunnustamisen symboleina. Sakramenteissa annetaan synnit todellisesti anteeksi, lahjoitetaan iankaikkinen elämä ja Pyhä Henki (125).

-Tästä ei ole kaukana katolinen opere ex operato - oppi. Sakramenttien vaikutus on vastustamaton! Tosin Ruokanen myöhemmin täydentää tätä kohtaa:

"Sakramentit siis lahjoittavat Jumalan armon reaalisesti, todellisesti. Sakramentit eivät kuitenkaan vaikuta mekaanisesti eivätkä maagisesti. Ellei Pyhä Henki saa sakramentti vastaanottamisen yhteydessä tai myöhemmin, vastaanottamisen jälkeen, synnyttää ihmisessä uskoa, sakramentit jäävät hyödyttömiksi" (125).

-Eikä vain "hyödyttömiksi"! Tietyissä mielessä sakramentit luterilaisuuden mukaan vaikuttavat "mekaanisesti": ne ovat uskoville (automaattisesti) siunaukseksi ja jumalattomille (automaattisesti) kiroukseksi. Uskoville ehtoollinen on parantava lääke, suruttomille lääke, jonka lääkäri on kieltänyt ja joka vaikuttaa siten heihin tuhoisasti. Tämän tähden on rakkaudetonta ja edesvastuutonta vikitellä suruttomia ehtoollispöytään, kuten kansankirkossa yleisesti tänään tapahtuu.

"Sentähden, joka kelvottomasti syö tätä leipää tai juo Herran maljan, hän on oleva vikapää Herran ruumiiseen ja vereen. Koetelkoon siis ihminen itseänsä, ja niin syököön tätä leipää ja juokoon tästä maljasta; sillä joka syö ja juo erottamatta Herran ruumista muusta, syö ja juo tuomioksensa. Sentähden onkin teidän joukossanne paljon heikkoja ja sairaita, ja moni on nukkunut pois" (1 Kor.11:27-30).

Luther korostaa, että "kaste ei ole sidottu meidän uskoomme, vaan sanaan". Siksi se ei muutu vääräksi kasteeksi, vaikkei sitä otettaisikaan vastaan oikealla tavalla. Sanan nojalla kaste pysyy aina pätevänä eikä sitä saa uusia.
- Pysyyhän kultakin kultana, vaikka sitä kantaisi synnin häpäisemä tyttö, Luther sanoo (125).

-Tosiaan Tunnustuskirjat ja Luther korostavat, että "kaikki saavat oikean sakramentin". Samaan hengenvetoon nämä kuitenkin jatkavat: todellinen sakramentti koituu toisille siunaukseksi ja toisille kiroukseksi! Mitä taas tulee "synnin häpäisemään tyttöön" huomauttaisimme, ettei tällainen tyttö yleensä pääse kultaan kiinni. Sama koskee kelvottomia sakramenttien jakajia: heiltä puuttuu taivaallinen valtuutus ja valtakirja tehtävänsä. Onko heillä "taivaallista kultaa" jaettavanaan, sen saa kukin lukija mielessään päättää - vai jakavatko he omia eväitään? Henkilökohtaisesti en

olisi kovin halukas ottamaan Pilatukselta enkä Herodekselta ehtoollista vaikka teologit kuinka inttäisivät minun saavan heidän kädestään oikean sakramentin. Periaatteessa tilanne on sama naispapin kohdalla - menevät samaan sarjaan Pilatuksen ja Herodeksen kanssa - puuttuu valtuutus!

Sakramentin puute

Kaste on Jeesuksen seuraamista kuuliaisuudessa ja kristityksi kääntymisen ulkoinen tunnus, uskon tunnustamisakti (125).

-Miksi moinen korulause? Kansankirkossahan tällä lauseella ei ole mitään katetta. Miten lapsikasteeseen liittyy kuuliaisuus Kristukselle, kääntymisen ja uskon tunnustaminen? Nämä painavat raamatulliset totuudet ovat vain vaivoin "ympättävissä" vauvan kastamiseen.

Katolisen kirkon mannekiini

Jotenkin Ydinkohtia lukiessa tulee tuntuma, että Ruokanen vetää kahta roolia. Toisaalta hän haluaa julistaa, mikä on oikea luterilainen oppi, toisaalta hän taas mainostaa katolista kirkkoa ja tekee kaikkensa sen maineen puhdistamiseksi (väärinkäsityksiltä). Joskus jopa tuntuu siltä, että Ruokanen on siinä määrin Rooman hurmaama, että **unohtaa, mitä kirkkoa hän viime kädessä edustaa ja markkinoi. Ehkä Ruokanen haluaa petata tulevaisuuttaan paavin maailmankirkossa. Missään tapauksessa Ruokanen ei haluaa lyödä kiilaa näiden kirkkokuntien väliin - hän haluaa samanaikaisesti puhua molempien (jopa ortodoksikirkonkin) kirkkojen puolesta.**

Lapsikasteen oikeutus

Jo varhaisista ajoista kirkossa on kastettu paitsi kääntymykseen tulleita aikuisia myös kristittyjen vanhempien lapsia. Nykyaikana voidaan perustellusti kysyä, ovatko kaikki lapsensa kastattavat kristittyjä vain onko lapsikasteesta tullut liukuhihnamainen tapa, joka hämärtää kasteen varsinaisen merkityksen.

On historiallinen fakta, että kirkon varhaisina vuosisatoina kasteeseen suhtauduttiin hyvin vakavasti. Ketä tahansa ei kastettu. Kasteelle valmistuvia aikuisia opetettiin ja heidän kääntymyksensä vilpittömyyttä koeteltiin. Ylipäätään vain kristittyjen vanhempien lapsia voitiin kastaa. Kristinuskon tultua Rooman valtauskonnoksi kasteelle tulemisen kriteerit alenivat. Keisarin kääntynyt suuret massat tungeksivat kirkkoon. Me elämme jo 300-luvulla muotoutuneessa kirkon todellisuudessa. Historian rattaita ei voida kääntää taaksepäin (127).

-Kiitos Miikka Ruokanen terävästä ja totuudenmukaisesta analyysistä - siihen on helppo yhtyä. Tämä on eräs parhaita tämän kirjan anteja! Mutta johtopäätös "Historian rattaita ei voida kääntää taaksepäin", ei miellytä - eikä siihen voi yhtyä. Jos ja kun kirkko on rakennettu Jumalan sanan perustalle, **sillä täytyy olla mahdollisuus suunnan tarkistukseen ja korjaukseen**. Ja kirkon pitäisi ryhtyä tähän silläkin uhalla, että se maksaisi paljon. Jos kirkko on järjissään, ja se myöntää ja tajuaa jumalallisen arvonsa ja tehtävänsä, pelkästään itsesuojeluvaiston pitäisi saada aikaan suunnan tarkistuksen. Kuinka kirkko voi tietoisesti jatkaa turmeluksen ja luopumuksen polulla? - sehän elää silloin paatumuksessa!

Tässä Ruokanen tunnustaa avoimesti, että on luovuttu alkuperäisestä menettelystä - kirkko on lähtenyt luopumuksen tielle. Kuitenkin hän samanaikaisesti käsittelee kirkkoa Kristuksen kirkkona. Tämä on epäloogista - jopa älyllistä itsemurhaa. On merkityksellistä, että kirkko myöntää olevansa "joron jäljillä", mutta samalla murheellista on se, ettei kirkolla ole pienintäkään aikomusta parannukseen, koska "Historian rattaita ei voida kääntää taaksepäin".

Olisikohan tämä alibi riittänyt Herralle Vähän Aasian seurakuntien lankeemuksen kohdalla? Raamattu sanoo: *"Joka siis ymmärtää tehdä sitä, mikä hyvää on, eikä tee, hänelle se on synniksi"* (Jaak.4:17).

Ei historia ja pitkäkään käytäntö laillista eikä vanhurskautta mitään. Mikä on Jumalan sanan vastaista, on sitä siitä huolimatta, vaikka se olisi ollut kirkon tapa tuhat vuotta. Itse asiassa tässä on viime kädessä kysymys Jumalan sanan arvovallasta kirkossa. Tässä ovat vastakkain "Jumalan ääni" ja "kirkon ääni".

Kasteen mahtava teho

Se ikään kuin vuodatetaan kastettavaan lapseen sakramentin oman vaikutuksen nojalla (127).

- Miksi muoto "ikään kuin"? Ehkä tässä pyritään sanakikkailulla välttämään leimautuminen aito paavilaiseksi. Rooman kirkollahan nimenomaan on "vuodatettu armo". Vuodatettu armo johtaa väijäämättä ex opere operato -oppiin ja sakramentin vastustamattomaan vaikutukseen. Tämän probleeman kanssa Lutherkin painiskeli - tähän liittyä keskeisesti vauvan uudestisyntymiseen: onko vauva aivan passiivinen, jonka päälle armo vuodatetaan, vai onko hän aktiivinen, ottaa uskolla kasteen vastaan?

Kaste vaikuttaa syntien anteeksiannon, vapauttaa kuoleman ja Perkeleen vallasta sekä antaa iankaikkisen autuuden kaikille, jotka uskovat Jumalan sanat ja lupaukset niin kuin ne kuuluvat (128).

- Tämä reunaehto vie tehokkaasti pois kasteen vaikutuksen automaattisuuden. Ongelma on vain siinä, että jälkiosa jää tavallisesti etuosan varjoon. Ehtoa ei huomata - tai sitä ei haluta huomata. Toisaalta tilanteen lukkiutumista edesauttaa se, että tässä on kaksi ryhmäkuntaa vastakkain: sakramentin ja uskon korostajat. Kasteen lahjat ovat siis "uskon lukon" takana.

Samaistuminen Jeesukseen

Kasteessa ihminen samaistuu paitsi Jeesuksen kuolemaan, myös hänen ylösnousemukseensa. Kaste merkitsee uudestisyntymistä, se on uuden, iankaikkisen elämän alku:

- Mutta jos kerran olemme kuolleet Kristuksen kanssa, uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan, jotta mekin alkaisimme elää uutta elämää, niin kun Kristus Isän kirkkauden voimalla herätettiin kuolleista. (Room.6:4,8.) (128).

- On kuitenkin muistettava Room.6. konteksti: Juuri uskoontullut oli kastettu. Näin uskoontulo ja kaste miellettiin "yhtenä pakettina". Kaste ei yksinänsä ja ex opere operato merkitse samaistumista Kristukseen. Samaistuminen tapahtuu nimenomaan "uskon kautta". Tämä ehto koskee sekä lapsi- että ns. uskovien kastetta. Tässä mielessä nämä kasteet ovat "samalla viivalla".

Vapaaksi Saatanan orjuudesta

Varhaiseen kristilliseen kastekäytäntöön kuului eksorkismi, pahan hengen karkoitus kastettavasta. Meidän modernisoiduista kasteaavoistamme tämä on poistettu.

Vielä Luther opetti kasteaavaa, jossa eksorkismilla oli keskeinen asema.

- Kastaja lausuu: "Lähde ulos, sinä saastainen henki, ja anna tilaa Pyhälle Hengelle."

Pappi antaa lapsen kummiensa suulla sanoutua irti Perkeleestä:

- N.N., luovutko Perkeleestä?

- Luovun.
- Luovutko kaikista hänen teoistaan?
- Luovun.
- Luovutko kaikesta hänen petoksestaan?
- Luovun. (129).

- Perkeleen ajaminen lapsesta on katsottava "hätävarjelun lioitteluksi".
Jeesus ei opettanut, että vauvassa on riivaaja. Jeesuksen lausuntoon lapsesta ei sisältynyt mitään negatiivista:

"Ja sanoi: "Totisesti minä sanon teille: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan. Sentähden, joka nöyrtyy tämän lapsen kaltaiseksi, se on suurin taivasten valtakunnassa"
(Matt.18:3-4).

"Katsokaa, ettette halveksu yhtäkään näistä pienistä; sillä minä sanon teille, että heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun Isäni kasvot, joka on taivaissa" (Matt.18:10).

"Ja hän otti lapsen ja asetti sen heidän keskellensä; ja otettuaan sen syliinsä hän sanoi heille: "Joka ottaa tykönsä yhden tämänkaltaisen lapsen minun nimeeni, se ottaa tykönsä minut; ja joka minut ottaa tykönsä, se ei ota tykönsä minua, vaan hänet, joka on minut lähettänyt" (Mark.9:36-37).

- Näiden Jeesuksen sanojen ei luulisi inspiroivan eikä provosoivan ketään ajamaan lapsesta pois riivaajaa! Onko toimenpiteen taustalla vanhemman vapauttaminen riivaajasyytöksistä ja ylipäättänsä parannussuunnasta? Homma on hoidettu jo ennakkoon - kasteessa. Kirkko on ollut "kaukaa viisas". Aikuinen puhdistetaan lasta hyväksikäyttäen. Monta kertaa riivaajien poisajaminen olisi oikein vanhempien kohdalla. Aikuisen kohdalla pelastuksen asia hoidetaan tehokkaasti ja kokonaisvaltaisesti kasteessa. Tämä on molemmille puolille kivuton ja vaivaton. Kyllä kirkko on ovela!

Tule siksi, mitä jo olet

Vähä katekismus opettaa päivittäistä kasteen muistamista:

- Meissä oleva vanha ihminen on jokapäiväisessä katumuksessa ja parannuksessa upotettava ja surmattava kaikkine synteineen ja pahoine himoineen, ja sen tilalle pitää joka päivä tulla esiin ja nousta ylös uusi ihminen (129).

- Miten tämä jokapäiväinen peppuroiminen vanhan Aatun kanssa suhtautuu vanhurskauttamiseen ja pyhitykseen? Vanhurskauttamisenhan merkitsee "asemanmuutosta", siinä ihminen pääsee Perkeleen orjuudesta ja alamaisuudesta Jumalan armolasten vapauteen. Onko Vähän katekismuksen tekstissä kysymys "jokapäiväisestä uudestisyntymisestä"? Koskeeko tämä taistelu kaikkia kastettuja vaiko ainoastaan uskossa olevia ja uudestisyntyneitä? Agiteerataanko tässä jumalattomat kastetutkin käymään painia vanhan Aatun kanssa? Sehän olisi mieletöntä! Onko vanhurskauttaminen jatkuvaa, tapahtuuko se päivittäisessä painiottelussa Aatun kanssa? Kuinka käy vanhurskauttamisen sinä päivänä kun illalla huomataan Aatun olleen koko ajan niskanpäällä?

Mikä on kasteen ja jokapäiväisen aatupainin suhde? Merkitseekö kaste ainoastaan velvoitetta käydä joka päivä uuteen mittelöön Aatun kanssa? Kaste antaa luvan ja oikeuden käydä päivittäin Aatun niskavilloihin kiinni. Tosi laiha anti!

Kaste vapauttaa "kuolemasta ja perkeleestä" merkitsee: uskova vapautuu jokapäiväiseen taisteluun Perkeleen kanssa!!! Käsittämätöntä,

ongelmallista! Eikö tämä häivyttä ja mitätöi sekä vanhurskauttamisen ja uudestisyntymisen jumalalliset ihmeet? Tuoko moinen "kamppailuoppi" lainkaan pelastusvarmuutta ja Jumalan lapsen iloa? Kasteen juhlava ja ruhtinaallinen anti hukkuu viimeistä pisaraa myöten synkkään painiin Aatun kanssa - käteen ei jää mitään - Aatu pitää siitä huolen. -Toisaalta kasteen anti hurauttaa useimmilla pohjalukemiin jo reunaehdon tähden: **kaikille, jotka uskovat Jumalan sanat ja lupaukset**. Epäuskoisen kohdalla kasteen erinomaiset lupaukset kompastuvat reunaehtoon.

EHTOOLLINEN

Kelvollinen ehtoollisvieras on se, joka tarvitsee Kristusta (Suomen ev.-lut.kirkon Kristinoppi) (130).

-Tämä lausuma on varsin heikko ja kalpea määritelmä Tunnustuskirjoihin verrattuna. Tämä on liian pyöreä, ylimalkainen ja vähäverinen. Siinä ei oikeastaan sanota mitään konkreettista. Pelkkää abstraktia!

Elän sen verran rankasti, että minun on vähintäänkin kerran viikossa otettava maailman kalleinta lääkettä. Pyhä Ehtoollinen pitää minut kirjaimellisesti hengissä (130).

-Pelkästään "rankka elämä" ei riitä selitykseksi ehtoollisen ahkeraan käyttöön. Tässä täytyy olla määrätty teologinen perusta. Aikamme urbaanikristitty ei ole verrattavissa elämän rankkuudessaan millään tavoin esim. 1800-luvun kristittyyn - he kävivät ehtoollisella ehkä vain kerran vuodessa! Mutta he eivät kuolleet nälkään. Heillä oli fyysisen nauttimisen lisäksi Kristuksen sisäinen ja hengellinen nauttiminen. Lisäksi heillä oli ruokana Jumalan sana - ja he jaksoivat. **ONKOHAN RUOKASELLA LIIAN YKSIPUOLINEN RUOKAVALIO?** Tokihan Ruokanen ei ole yksin ehtoollisintoilussaan. Sanan kirkko on kaikkiaankin muuttumassa sakramenttikirkoksi. **Yhä vähemmän sana ruokkii ihmisiä. Vaje korvataan ehtoollisella.**

Ennen kuin vastaanotan sakramentin, teen ristinmerkin (130).

- Katoliset pellehtimiset ja elehtimiset ovat liturgian komistumisen myötä lisääntymään päin. Sisäisestä siirrytään yhä enemmän ulkonaiseen - teatteriin. Vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen jäävät ulkonaisen prameuden varjoon. **Saarnivaara** kirjoittaa: *"Portto on puettu purppuraan ja helakanpunaan ja koristettu kullalla ja jalokivillä ja helmillä."* *Lopunajan kirkossa on rikkautta ja liturgista loistoa. Kun kirkko on kadottanut aurinkopukunsa (Ilm. 12:1), lakannut olemasta puettuna Kristukseen, vanhurskauden aurinkoon` (Mt. 4:2), se pukeutuu sitäkin enemmän liturgiseen loistoon. Kadotettuaan puhtaan raamatullisen totuuden kullan ja aitojen kristillisten hyveiden jalokivet sen täytyy sitäkin enemmän kaunistaa itseään luonnollisella kullalla sekä sosiaalisen hyväntekeväisyyden ja maailmanparantamisen jalokivillä, jotka maailman silmissä herättävät ihastusta"* (Kohti suurta Baabelia, s.136).

Yhteyden ateria

Ehtoollinen on yhteyden ateria. Se yhdistää uskovan salatulla tavalla yhdeksi Kristuksen kanssa.

-Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, pysyy minussa, ja minä pysyn hänessä, sanoo Jeesus. (Joh.6:56.)

Aineellisen välikappaleen kautta Kristus tulee itse Pyhänä Henkenä asumaan sakramentin vastaanottajaan. Hän herättää, luo ja vahvistaa uskoa ja luottamusta. Paavali saattoi sanoa: "En enää elä itse, vaan Kristus elää minussa." (Gal.2:20.)

-Tässä Kristus-yhteyden painopiste on ehtoollisessa. **Tunnustuskirjojen** mukaan Joh.6:56 tarkoittaa "etupäässä hengellistä syömistä ja juomista". Tämä näyttää olevan Ruokaselta pimennossa.

"On siis kahdenlaista Kristuksen lihan syömistä. Toinen on hengellistä, ja siitä Kristus Johanneksen evankeliumin 6.luvussa pääasiallisesti puhuu. Se yksinkertaisesti tapahtuu hengellä ja uskolla, kun evankeliumia saarnataan ja tutkistellaan ja samoin kun ehtoollista vietetään. Tämä on itsessään hyödyllistä ja terveellistä ja kaikkien aikojen kaikille kristityille autuuden saavuttamiseksi välttämätön. Ilman tätä ehtoollisessa tapahtuvakin sakramentillinen eli suullinen nauttiminen ei ainoastaan ole hyödytön, vaan jopa vahingollinen ja tuomiotatuottava. Hengellinen syöminen ei ole mikään muu kuin usko..."

Se toinen syöminen on suullista eli sakramentillista: pyhässä ehtoollisessa nauttivat Kristuksen todellisen ja perusolemukseen ruumiin ja veren kaikki ne, jotka ehtoollisessa syövät ja juovat siunatun leivän ja viinin. Uskovat saavat ne varmaksi todistukseksi ja vakuutukseksi siitä, että heille ovat heidän syntinsä varmasti anteeksiannetut ja että Kristus heissä asuu ja voimallaan vaikuttaa, epäuskoiset taas saavat ja suullisestikin nauttivat ne tuomiokseen ja kadotukseen" (TK s.522).

Kuka on kelvoinen ehtoolliselle?

Mutta myös ehtoolliselle tulemisen kynnys on madaltunut: v.1951 kaikista suomalaisista 21 % osallistui ehtoolliseen, kun luku v.1987 oli jo 36 %... Luterilaiseen uskonkäsitykseen kuuluu näkemys, että kuka tahansa kastettu kristitty, joka tunnustaa tarvitsevansa Jumalan anteeksiantamusta ja armoa, on oikea ehtoollisvieras (132-133).

- Tunnustuskirjat ilmaisee asian hieman tarkemmin. Ruokasen tekstihän johtaa helposti ns. avoimeen (open communion) ehtoollispöytäan, joka on Raamatun ja tunnustuksen vastainen.

"Tässä siis pitää tehdä erotus ihmisten välillä. Niitä, jotka ovat julkeita ja hillittömiä, onkaskettävä pysymään poissa sakramentilta, sillä he eivät ole kelvollisia saamaan syntien anteeksiantamusta, he kun eivät sitä halaja ja kun he vastahakoisesti olisivat hurskaita. Nuo toiset taas, jotka eivät ole näin raakoja ja turmeltuneita, vaan halusta olisivat hurskaita, eivät saa pysyä siitä loitolla, vaikka ovatkin heikkoja ja puutteellisia" (TK s.402).

"Totta kyllä on, että sakramentin halveksijat ja epäkristillistä elämää viettävät ihmiset nauttivat sen turmiokseen ja kadotukseen - eihän heille mikään ole hyödyksi eikä autuudeksi enempää kuin sairaalle, joka tieteen taiten syö ja juo sitä, minkä lääkäri häneltä on kieltänyt" (TK s.403).

"On vain yhdenlaisia kelvottomia vieraita, nimittäin niitä, jotka eivät usko, niitä, joista on kirjoitettu: 'Mutta joka ei usko, se on jo tuomittu'. Tämä tuomio tulee vaikeammaksi, suuremmaksi ja raskaammaksi pyhän sakramentin kelvottoman käyttämisen tähden - 1. Korinttolaiskirjeen 11.luku" (TK s.434).

Pieper opettaa: "seurakuntien ei ole lupa järjestää niin sanottua avointa ehtoollista (open communion), toisaalta niiden on pidettävä tarkka vaari siitä, etteivät epää sakramenttia sellaisilta kristityiltä, joille Kristus on sen tarkoittanut.

Mitä nyt ensinnäkin tulee "avoimeen ehtoolliseen", toisin sanoen ehtoolliseen, jolle kuka tahansa voi vapaasti tulla, eivät sitä puolla ja käytä, kuten tunnuttua, ainoastaan reformoidut, vaan myös luterilaisiksi

itseään sanovat piirit. Kristillisen seurakunnan on kuitenkin tarkoin otettava huomioon, ettei pyhä ehtoollinen ole tarkoitettu kaikille ihmisille, vaan ainoastaan kristityille. Tässä juuri on evankeliumin saarnan ja ehtoollisen ero: Evankeliumin saarnan tulee kohdistua kaikkiin ihmisiin, uskoviin ja epäuskoiisiin. Ehtoollinen taas on tarkoitettu vain niille ihmisille, joista jo on tullut Kristukseen uskovia...Ei apostolisessakaan kirkossa ollut käytössä OPEN, vaan CLOSE COMMUNION, toisin sanoen ehtoollinen vain niitä varten, jotka olivat tulleet uskoon (1 Kor.11:20; 10:17). **Luther** sanoo: 'Sakramenttia ei tule viskellä väkijoukkoihin...tässä minun on oltava selvillä siitä, että se tavoittaa sen, joka sakramentille tulee; silloin en saa toimia umpimähkään, vaan minun on oltava varma siitä, että se, jolle sakramentin annan, on käsittänyt evankeliumin ja uskoo vilpittömästi' (St.L.XI, 615; W.A. 12.,485)...

Ei pidä myöskään unohtaa sitä, että ehtoollinen on yksityinen synninpäästö. Jumalan säättämän järjestyksen mukaan me saamme kuitenkin julistaa yksityisen synneistäpäästön vain sellaiselle ihmiselle, jonka tiedämme, sikäli kuin ihmiset saattavat asiaa arvostella, olevan katuvaisten. Katumattomalle ihmiselle emme saa synneistäpäästöä julistaa, vaan hänelle on saarnattava lakia (Hes.3:17,18)...

Jos nyt tästä olisi seurauksena ristiriita seurakunnanpaimenen ja seurakunnan välillä eikä erimielisyyttä voitaisi poistaa perinpohjaisilla neuvotteluillakaan, tulisi seurakunnanpaimenen mieluummin alistua viralta pantavaksi kuin antaa ehtoollista sellaiselle, jolta se Jumalan säättämysten mukaan on evättävä" (Franz Pieper, Kristillinen dogmatiikka, ss.539-543).

Väinö Hotti